

{phocagallery view=category|categoryid=219|imageid=3662}

Neveríte, že je možné aby po „slovensky“ nebolo po slovensky? My sme sa o tom na vlastné oči a uši p

V našej ŠÚV - ke je totiž zvykom ísť sa na vlastné oči presvedčiť napr. či rímske Koloseum ešte stojí, či pražský orloj funguje a či sa Mona Lísa stále záhadne usmieva. Začali sa prípravné práce ako plánovaná trasa, objednanie autobusu v našej spoľahlivej cestovke „TOMY“, hľadanie ubytovania vyhovujúceho študentským vreckám. No a bol určený dátum, nájdený hostel „Vila Veselova“, dohodnutá návšteva v škole SSOF (Sredná šola oblikovania i fotografie) a tiež vybrané ďalšie miesta v Slovinsku, ktoré sme okrem Ľubľany chceli vidieť. Samozrejme hory, jazerá a more. A bol tu piatok ráno 15. Júna. Pestré zloženie študentov aj pedagógov školy vpustil pán šofér do autobusu, aby nás spoľahlivo dopravil na všetky vybrané miesta. Po opustení rodného Slovenska sme sa pokochali Budapešťou, dovideli sme až k Balatonu, pritom sme sa posilňovali a testovali úroveň sociálnych zariadení počas prestávok. Zrazu sa maďarská rovina zmenila v hornatú krajinu, prechádzali sme tunelmi, ktoré na rozdiel od našich sú otvorené stále a platili sme za kvalitné diaľnice. A zrazu boa tu! Ľúbľjana! Malebná, útulná, rozložená na oboch brehoch rieky Ľjublijance, strážené hradom a pre nás šokujúcim počtom ľudí sediacich v kaviarničkách v centre mesta. Nezabudneme na tú nádhernú atmosféru, keď je toľko ľudí von v uliciach svojho mesta, nenáhli sa, usmievajú sa a my sme zrazu patrili k nim. Mesto nám bolo blízke aj preto, že sme boli vopred informovaní Mgr. Martinkovou o krásnej architektúre ich Jože Plečnika, asi aj počasie spôsobilo, že nám bolo všetko milé. Naša Vila Veselova s poschodovými posteľami a kuchynkami, kde sme si robili raňajky a ochotne po sebe umývali riad. A pripadali sme si svetoví, lebo v Slovinsku frčí anglina, všade, a ani my už nezaostávame a vo veľkom sme konverzovali. Výlet do Álp dopadol nad naše očakávania. „Gondola“ má 2000m vysoký Vogel nám poštekľila žalúdky, ale výhľad stál za to. Vybehli sme pozvoniť zvončekom na ďalšom kopčeku a zviezli sme sa ku krásnemu Bohynskému jazeru, so pstruhmi, kačicami, okolo krúžiacimi cyklistami a priezračnou zelenkavou vodou. Ešte jazero Bled a popri Sáve do Ľubľany. Večer patril návšteve hradu a dospelí využili prebiehajúcu „slovinskú vínnu cestu“ s ochutnávkou vín. No a zistili sme, že von v nádhernom parku hrajúca obrovská „Slovenská filharmónia“ nie je naša, teda slovenská, ale ich po slovinsky „slovenská“. Aj nás to nahnevalo. A niektorí sa dobehli ešte raz. Na druhý deň sme išli do jaskyne Postojna. A po parádnom výjazde vláčikom do útrov jaskyne sme si mali vybrať, v ktorom jazyku chceme byť sprevádzaní. Oči nám zasvietili pri tabuľke „SLOVENSKO“. Nerozumeli sme skoro nič, vlastne nič. A tak nám bola dobrá zase svetová „English“. Stuhnutí a očarení Proteom, jaskynným živočíchom sme sa pobrali po horúcom, slnkom zaliatom pobreží k mestečku Piran, kde sme pozdravili pána Tartiniho na námestí a pobrali sa popri hradbách s pohľadom na dole sa kúpajúcich a slniacich nudistov na pláž. Také príjemné, teplé more sme veru nečakali a poctivo sme si ho užili. Posledný deň po rannom nákupe na Ľubľanskej tržnici, ktorá nás fascinovala nádherným ovocím, sme išli na návštevu školy. Privítal nás netradičný pán riaditeľ Gregor aj s kolegami a niekoľkými študentmi. Po vzájomných prezentáciách sme uznali aj ich kvality, ale sme pred nimi v počte odborov, v niečom sme rovnakí, v niečom lepší, no proste sme si rozumeli. Po anglicky. Lebo „slovensky“ to nešlo. Dúfam, že sa ešte s nimi stretneme na spolupráci, súťažení alebo len tak. Sú to už naši priatelia. A dúfame, že aj my ich. Návrat domov

prebiehal za nádherného počasia, občas až 35 °C a okolo polnoci sme boli privezení domov. Tak už aj vy viete, že po „slovensky“ nemusí byť po „slovensky“.

Mgr. Helena Micanová

[späť](#)

{phocagallery view=category|categoryid=219|limitstart=0|limitcount=0}